

Menhir

Szemhéjam mint a horizont mögé
Ágak pillái közt leszáll a nap
Pupillámból már éjszaka szivárog
Nyugat vagyok nyugat

Hűvösödik szám szurdikából
Egy mondat még mint kései szekér
Az alkony síkjára kiér
Elhagynak a szavak

Jó volna megpihenni a sötétet
Mi bennem terjeng nem zavarni végleg
Se gyönyöröm se kínjaim jajával
Legyek csak néma jel

Menhir mely sok-sok ezredéve állva
Nem tudja már ki építette fel
Kőből rakott kérdés amelyre Isten
Azóta sem felel

(A [Kormos István és Baka István versei](#) című kötetből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)